

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

GUERRA ELECTORAL 1916

“Mitjansant un formidable atac en “bloc”, la nostra valenta infantería republicana ha reconquistat totes les posicions que estaven en poder de l'enemic.”

(Parte oficial del dia 9 de març)

Ciutadans de Barcelona:

Els que són republicans, però no pas d'En Lerroux, a tothora al·liat amb els governants monàrquics:

Voteu la candidatura de Reivindicació!

Els que són nacionalistes, però no pas d'En Corominas, al·liat i lacai dels anticatalans:

Voteu la candidatura de Reivindicació!

Els que són obrers, però no pas del remat inconscient, al servei sempre dels seus propis explotadors:

Voteu la candidatura de Reivindicació!

Els que són anticlericals, però no pas dels que duen els fills als col·legis de jesuïtes:

Voteu la candidatura de Reivindicació!

Els que són amics i partidaris dels Estats al·liats en la guerra, però no pas dels que volen aprofitar-se de la francofilia per a enviar sabates amb soles de cartró a França:

Voteu la candidatura de Reivindicació!

Els que volen les corporacions públiques regides per republicans i per autonomistes, però no pas dels que negocien i roben:

Voteu la candidatura de Reivindicació!

Els que volen que hi hagi al Parlament un fort grup de representants de la República i de Catalunya, però no pas dels que pacten amb els governs i s'arroceguen pels ministeris:

Voteu la candidatura de Reivindicació!

Els qui volen la República amb honra, l'autonomia de Catalunya amb la llibertat dels catalans, la transformació del règim social present i la creació d'una nova societat més lliure i més humana:

Voteu la candidatura de Reivindicació!

Voteu-la tots, i demà serà un dia de glòria, una data històrica, per a la Llibertat i per a la terra catalana!

RECOMENÇ

El monopoli de candidatures que pretenen les oligarquies radical i nacionalista falseja totalment la representació republicana de Barcelona; contribueix, tant com els diputats monàrquics, a arrencar de les mans del poble la sobirania legislativa.

El diputat veritable és aquell qui és designat per un moviment previ de l'opinió; no aquell que es presenta al públic oferint-se, sino el que el públic *elegeix* lliurement, sense cap coacció. Si s'obliga al poble a votar un determinat ciutadà, és que hi ha hagut una previa votació de les oligarquies directores, superior a la votació dels comitès populars. En realitat, l'elecció ja no serà així un autèntic sufragi universal, sino la confirmació ineludible d'un sufragi restringit; restringit a l'aristocràcia de les juntes o els comitès. Més encara; serà el producte d'una voluntat absoluta, perfectament monàrquica i autocràtica: la voluntat del capdill.

El resultat d'aquest ofegament previ del sufragi és el retraïment del còs electoral. Si l'elector no troba entre'ls candidats els seus noms predilectes, romà a casa, quan no vota amb els adversaris. I en canvi l'opinió pública, mal enterada, induïx d'aqueixa passivitat una debilitació de les forces d'esquerra, un atíment de la voluntat republicana. De manera que l'obstinació dels professionals de la política, segrestant l'elecció, danya considerablement la causa de la República, perque la presenta com a estenuada i movidora. Les oligarquies són, per lo tant, els veritables perturbadors de l'evolució normal i creixent de la causa republicana. El poble, quedant-se a casa, no desdenya

l'ideal republicà, sino els homes que s'obstinuen en representar-lo, aferrant-se desesperadament a les actes.

¿Quin remei voleu que hi hagi contra això? Sols un: la presentació de candidatures que responguin a la voluntat implícita del país. ¿Hi ha, aleshores, obligació de no pertorbar, de no desunir les forces davant l'enemic, de no introduir la discòrdia en la gran família republicana? Jo crec que sí, així ho he deïansat cent voltes, i en aqueix punt tenen tota la raó els nostres adversaris. Però ¿qui són els que deuen retirar-se? ¿Són aquells que el poble, per llur vida anterior, ha tret de les fileres elegint-los ja abans de l'elecció oficial? De cap manera! Són els altres, són els oligarques, aqueixes minorïes ínfimes qui volen sostenir-se sobre l'escut a costa de la deserció de tots els soldats. Ja ho deïa bellament en Layret: nosaltres ens hem retret durant tres eleccions successives, i la prova ha estat triplement adversa als oligarques. Que's retirin ara ells, i que deixin el camp lliure a la nostra prova!

Precisament en obsequi a la grandesa de la causa republicana nosaltres tenim obligació d'intervenir en la lluita electoral, perque la passivitat nostra seria complicitat amb els culpables de les progressives derrotes. Si no ho féssim un remordiment de consciència ens perseguiria. Cumplim, doncs, un deure. I no ja exercim un dret. Hem meditat molt la decisió nostra, abans d'empèndre-la, però ara la considerem sagrada, i hi dedicarem tot l'entusiasme dels grans moments de la nostra historia republicana.

A l'entorn nostre defallien els batallons, vacil·laven les banderes. Ens hem llençat

entre les multituds combatents i hem encoratjat les velles mainades. I una secreta veu interior ens diu que, tard o aviat, lograrem victòria. Les velles agrupacions se'ns presenten com a postes de sol, la nostra és una aubada, un recomenç. En la mort dels monarques, se' crida: El rei és mort! Visca el rei! ¿No podria dir-se igualment dels grups gastats de la nostra esquerra, petites republicanes consumides d'odis personals: La República és morta! Visca la República?

GABRIEL ALOMAR

Republicans!...

Nacionalistes!

Pròxima l'hora de depositar els vots a les urnes, en vigílies de la gran lluita, ens veiem obligats a repetir una vegada més lo que és causa de la nostra actitud.

La candidatura de Reivindicació no s'és feta per a restar vots a la de Coalició i menys per a donar el triomf a la «Lliga». Tan-dò en Lerroux i en Corominas tinguin un vot més que l'altra vegada. Nosaltres ens acontentarem treient la són de les orelles al còs electoral republicà que's mantenia adormit. Si podem fer reviure aqueixa especie de momia de Ramsés que geia anys i anys entre tenebres, ens donarem per satisfets. ¿No'ns havem de satisfer, si els fastiguejats de la farsa representen molts milers de vots més que'ls que disposin els fracasats Corominas i Lerroux?

L'ideal dels nacionalistes i l'ideal dels radicals és el nostre ideal. Nosaltres, doncs; no anem contra els xais mansos ni contra les seves idees redemptores, sino contra els mals pastors. No lluitem contra els principis, sino contra les persones, contra els prohoms i llur actuació política.

L'enemic nostre és un: la «Lliga», que representa en aqueix combat la reacció, el caciquisme i les males arts.

Als altres no'ls considerem enemics. Els considerem un petit entorpidiment, un insignificant destorb; una pedra que se'ns posa en el sant camí i que instintivament retirarem amb una puntada de peu.

SER COMO ÉL

El político es un hombre de lengua larga y de brazos cortos, un hombre pródigo de palabras y avaro de hechos. El político es un tejedor de supercherías, un obrero de circunvenções y de falacias. Es un árbol que todo florece en promesas, que todo se hincha y revienta en capullos tempranos. Pero, a esas flores, a esos capullos les corta siempre el cuello la helada. La palabra del político es un líquido gaseoso, hirviente, burbujeante. Pero ¡ay! bebiendo espuma de cerveza, espuma de agua, no se quita uno la sed.

Mas no seamos demasiado severos con el político. La vida también es pérdida, también es engañadora, como él. De los formidables embarazos de la naturaleza, de los tremendos partos de la tierra, no sale a lo mejor más que ridículos ratones. La capa del cielo está vacía. Y cuando está llena, lo está de agua, de esa agua que nos moja cuando la capa se vierte. La mujer es el charco en que naufragan todas nuestras ilusiones. La ilusión de la inteligencia, que nos produjo la centella oscilante y fugaz de sus ojos. La ilusión de la bondad, que nos produjo la humedad de su voz, la blandura de su expresión. La ilusión del amor, que nos produjo sus gatañas, las tretas de su egoísmo. El hombre se pasa la mitad de la vida engañándose, y la otra mitad desengañándose. Pero ¿qué le vamos a hacer, si la existencia toda es un camelo, y la creación otra del Máximo Canalla, padre de los canallas mínimos que pululan entre nosotros?

Las elecciones son la gran hora de los políticos. El momento en que salta la liebre. La ocasión que pintan calva. La hora de barbujear con la lengua. La hora de prometer los pavos republicanos y las carreteras monárquicas. La hora de hacer de Dantonés y de prometer la revolución. La hora de prometer media luna o la luna entera. La gran hora de mentir.

La caricatura ha hecho resaltar esto. En un periódico francés recuerdo haber leído al pie de un dibujo, el siguiente diálogo entre un candidato y su mujer. Dice él: «Por fin, he encontrado mis circulares electorales de hace cuatro años». Pregunta ella: «Pero ¿sirven todavía?». Contesta él: «Va lo creo!

Como prometo siempre las mismas cosas...»

Los candidatos de Reivindicación Republicana Autonomista, aspiramos a impregnar de sinceridad y de verdad la vida política española. No hay nada más fantástico, que las carreteras y los puentes que nos prometen en cada elección los candidatos ministeriales. No hay nada más ilusorio, que los pavos republicanos que a nosotros se nos han ofrecido. Esos pollos están todavía en el huevo. Y los huevos están sin empollar.

Nosotros hemos aprendido de Pi y Margall a ser veraces. A ser sencillos y claros como el agua. A ser buenos como el pan, que alimenta al que lo muere, que nutre al que lo devora. A no ser dobles. A no ser zorros. A no tener mellas, ni costuras, ni debajos. A andar siempre desplegados como una bandera al viento. A hacer de la probidad la primera virtud cardinal.

Don Francisco, el noble y puro cordero federal, es el espejo en que nosotros hemos siempre de mirarnos, es el varón con cuya cara queremos que se le encuentre a la nuestra parecido. —ANGEL SAMBLANCAT.

Tot Catalunya, tots els homes polítics de Catalunya, sobre tot els catalans, figuraren en el gran moviment de Solidaritat Catalana.

Una de les poques tristes excepcions fou la del senyor Albafull, de Tarragona. El senyor Albafull figura a la candidatura de la Lliga. Penseu-hi, catalans!

AL FINAL DE LA GUERRA

Qui guanyi, guanyarà; i no serà poca la feina que durà fer-ne un judici del gastos i gastets! Demanà és vici ja vell; i arbre caigut... arrel i sóca. —Navilis estrellats contra la roca... —Tans «taubs»; a preu de cost; sens benefici... —Sords, coixos, mancos, cecs; pensió al hospici... —Per téca a tants soldats; a duro, em toca... —Jo vui tants mils mil·lions o te'ls afano. —Jo barcos. Qui té nàus, ningú el trepitja —Doncs jo, ni rals, ni barcos; jo vui terra. —I jo, viuda amb sis fills; jo, ¿què demano? —Qui?... tú? encara vols més? tenir la ditxa de dir que'l teu marit morí a la guerra?

JOAQUIM MALLEU

Cada vot que's deposita a les urnes a favor de Reivindicació, representa un pas endavant en el camí de l'Autonomia i de la República

ALS NACIONALISTES

A vosaltres, catalans conscients, que com jo formàreu en les files del partit Nacionalista, i que baix sa bandera, lluitàreu per a que aquell estol que començà amb una empena sense precedents en l'història de cap més partit polític, fos el casal de la democràcia catalana; a vosaltres, que desenganyats d'aquells directores que malbaratàren els vostres ideals i les vostres energies, fereu el ferm propòsit de retirar vos a casa, a vosaltres van endreçades aquestes ratlles i a vosaltres dec dirvos: ja tenim candidatura.

La nostra candidatura és formada per homes documentats, batalladors incansables i que jamai han fet traïció a sos principis democràtics i autonòmics, que jamai s'han doblegat davant l'adversari i fermes amb sos ideals no han dubtat en abandonar la terra on nasqueren, abans que fer abdicació de ses doctrines.

No són com aquells, que dient-se republicans, s'han convertit sempre en dictadors del seu partit, puix no són més que uns cònsols del partit lliberal, monàrquic a Barcelona.

No són com aquells altres, que després de desenmascarar a n'en Lerroux en plenes Corts, quan la cèlebre qüestió de la calç i el ciment, no dubtaven, per a poguer satisfer ses enveges, en entregar el partit Nacionalista, al delegat d'en Romanones a Barcelona, formant el famós pacte, dit de Sant Gervasi, demostrant la veritat del refrà «el que va amb un coix, al cap de l'any és tan coix com ell».

Sapigueu els nacionalistes (si encara en queda algun a l'entorn d'en Corominas) que votar la candidatura que ells ne nomenen de «Coalición Republicana», és votar a n'en Romanones, l'home enemic de Catalunya, com quedà demostrat, per a l'actitut presa per l'Alfons Sala; l'home que mentres ha tingut feina en preparar l'encasillat, ha deixat que la Nació, estigués poc menys que sobre un volcà portant a totes les regions l'intranquil·litat i una volta acabada la seva tasca, ha dit amb tota frescura «En España no ha pasado nada».

L'elecció no és dubtosa, el nostre partit vol viurer i per això dic, ja tenim candidatura.

Cal treballar tots per a poguer treure el proper diumenge, triomfant la nostra candidatura, obertament autonòmica i republicana, com més brillant sigui la victòria, més aclaparador serà la derrota que tindran els autors dels pactes immorals, dels que fan de republicà a Barcelona, com a medi per a poguer parlar al poble d'una democràcia que no senten i amb conseqüència no poden practicar.

Que sigui el triomf de nostres candidats la reivindicació de nostres ideals, que pretengueren destruir els directores de l'hermós moviment Nacionalista.

JOSEP GOST

(Del «Casal Autonomista Republicà» del districte III.)

ELS DEFENSES

Joventut!... Diví tresor, con l'anomenà en Rubèn Dario; tu pots fer també molta i molt bona feina el dia de demà.

En la lluita pel dret i per la justícia que s'entaularà demà en els col·legis electorals, tu, jovent republicà de Barcelona, hi tens també el teu lloc d'honor.

Tots els joves abnegats i coratjosos que no teniu encara vot, tots els joves valents que no teniu l'edat reglamentària per a pendre l'arma (la candidatura), però que vos sentiu amb dalit i amb força al braç, podeu, per això, sumar-vos a l'exèrcit de Reivindicació que ha de renyir i vèncer en la gran batalla.

Vostra presència en les oficines del «Bloc» serà, no tan sols útil, sinó d'una eficàcia inestimable. Allí se us donaran ordres de lo que s'ha de fer. S'ha de vigilar molt, s'ha de córrer molt, per a defensar la bona causa.

Lligaires i lerrouxistes, tenen organitzades les més terribles martingales. Hi hauràn rodes i es trencaràn urnes.

Amb això, ja ho sabeu jovent, batalló intrèpit de Reivindicació: BON ULL, BONA CAMA, BON SENY I BON GARROT.

LA DESLLIURANÇA

Amic! Un dels fets que més me plauen en aquesta campanya nostra, és que, a impuls de la nostra crida, arreu se desvetllen les consciències, i tot hom, de nou, com sortint de un somni, s'interessa per la cosa pública. Per les cases, per les places, la gent ne parla com de cosa pròpia; i hi ha en les paraules com una extremitat de deslliurança. Cada hu al fixar-s'hi, s'adona de que'n té un propi concepte; que sota les fórmules sentides i més o menys apreses, vibren en el sí de la llur pensa ideals propis; i que justament aquests són els vers i els forts i els justos, i no pas els rebutx de dòmines o de parlaires d'altres terres.

Per a defensar el casal nostre, calia malmetre'ns pels viarans de la Lliga; per a defensar la Llibertat i la República, calia recórrer a consells exòtics, a insulsa xerrameca forastera. I bé, més que en la Lliga flameja en nostres cors l'amor a Catalunya; més, incomparablement més, que en baraters de fóra brolla de les nostres entranyes l'ardent aspiració a la Justícia.

I a l'ensempe que això, un altre fet notu i que també m'encisa: és que en el nostre aplegament de forces no hi han intervingut grans partits ni s'hi ha marcat cap gerarquia. D'ací, d'allà, de tota Barcelona, uns quants xicots ens hem trobat en afinitat d'idees; i altres han vingut, i altres encara; i, com a lleials aimadors de grans principis, respectuosíssims de lo que'ns diferencia, però ben enamorats de lo que'ns junta, havem pogut unir-nos en choral avinença, cors amb cors, en fraternal estreta.

I altres han vingut, i altres encara; i som ja una multitud, tots els conscients, tot el ver

poble, els qui, ben agermanats en la tasca redemptora, anem al combat amb ardidesa. Quin programa portem? Amics, és ben senzill: trencar barreres, rompre lligams, desfer esclavatges; fer de riuada, que esfonzi la reclosa d'oprobis i tirania que'ns atura; fer que'l devassall arreu s'extengui i arrenqui el mort i sadolli la terra, i aixís, per sa virtut, ben plena de saba, floreixi gemada, lliure i ditxosa.

Estem ja tips de coses manllevades: ens plau ésser nosaltres; lo que importa, és que la consciència social nostra se mostri i s'afirmi; que la crosta impura que'ns estreny i maleja, servil, hipòcrita i fenícia, crebi i es desfaci, i que a la fi brolli i es vessi, poixant, excelsa, la força de Llibertat de la nostra raça. Per a obrar com a lliures, no'ns calen lligons; podem donar-ne. Tenim un rei al còs, ens sobren els altres; mirem el treball com dignitat suprema, i ni a cel ni a terra prestem vassallatge. Som homes de sang; no pas cucus ni ànimes.

A lluitar, a viure! La Justícia, és el dret a la Vida forta. I si Amor és expansió de vida, Amor i Justícia se confonen. Visquem, aimem! La pròpia vida us dirà vostres drets i vostres deures. Mes al comprendre'ls, si guem-ne ben amos; i si us els han prés, arrabaceu-los.

Que les dones vetllin, que elles ens ajudin. Maretes que goiteu el somni dels fillets, som amb vosaltres; per a millorar llur sórt som a la lluita. Germanes que an els petits cuideu amb cors encesos, per a fer-los ben homes pugnem sens treva. Aimades que a l'estimat heu dat la vida, també per la seva exposem la nostra. Igual és nostra tasca: enfortir les vides. I això cal i això és lo sobirà: pujar-les, engrandir-les, fer-les mestresses, fer-les ben lliures, i que,

per la terra explaiant llurs forces, per Veritat i Amor siguin infinides.

Mes l'obra és aspra: contra tota vida, paràsits carnicers, a l'aguait udolien. Pel nostre terreny, arreu trocejem. Llencem s'hi, ardit, els braus, els coratjosos! Que Barcelona en pes se redressi i es bati! Contra opressors, contra embaucadors, contra falsaris, mostrem la gosadia de vers homes: que sols és digne d'ésser lliure qui amb la pròpia sang sab fondre les cadenes.

Amunt els cors! A la victòria!

QUERALTÓ

El mig diari nacionalista, en un entrefilet que publicà ahir divendres, ens acusa d'afavorir a la Lliga, i com que, segons ell, els mauristes apòien a la Lliga, treu la conseqüència de que el Bloc va contra la llengua catalana.

Es una lògica digna d'aquell home que no pogué escriure «La Vida Austera» més que llençant en les quartilles una cagareda intel·lectual cada diumenge.

Però, escolli el senyor Esteve dels escriptors. A la plaça de Catalunya, en els anuncis lluminosos d'en Pich, n'apareixen uns recomanant la candidatura radical-nacionalista, un dels anuncis elèctrics diu que votar aquesta candidatura, és votar per la llengua castellana.

Això, cada nit, és anunciat elèctricament, però el greixós d'en Corominas, ni amb corrents elèctriques se reanima.

Les beneiteries d'en Corominas

LEMA:
«Donen-me el vot, i us contaré un qüento».

En el míting lerrouxista celebrat el dimecres passat a Hostafrancs, el pobre Corominas, per a fer contents als súbdits de l'Emperador, els va contar un qüento. Així, tal com sona.

El tal qüento, segons va dir l'orador, anava contra el Bloc i els seus aliats. Ja va fer bé de dir-ho, perquè si no ho hagués dit, ningú no l'hauria entès.

La rondalla d'en Peret és una de tantes beneiteries com surten de la ploma i dels llavis d'aquell senyor, que ja fa temps que està convertit intel·lectualment en una ruïna. Per a que els nostres llegidors puguin fruir el qüento, el reproduïm a continuació, copiant textualment la ressenya que del míting fa *El Poble Català*. Diu així:

«Acabà explicant un conte del Nord, que és com segueix: Uns reis del Nord feia cinc o sis anys que eren casats i no tenien cap fill. Va venir una guerra i el rei se'n va anar a batallar. Al tornar de la lluita, al presentar-se davant de la seva esposa, aquesta tenia un noi agafat a les seves falces.

»Va preguntar-li de qui era aquell fill, i ella va contestar-li que era fill del miracle, que un dia va sortir de casa seva i se li va aparèixer en mig de la neu. Ell va fer que ho entenia, i varen passar anys.

»Va tornar a esclatar la guerra al país del sol, i com que'l noi era ja gran, el rei se'l va emportar a la guerra. Al tornar de la batalla el rei sol, la reina va preguntar-li que n'havia fet, i ell va respondre que, com que era fill de la neu, el sol l'havia desfet.

»Doncs lo mateix passarà amb la candidatura del Bloc. Com que és filla de l'intriga, de la gent conservadora, al trobar-se davant de l'energia republicana quedarà fosa. (Gran ovació.)».

Aquí teniu, senyors, el qüento del Nord. Com es veu, no pot ésser més divertit, ni més oportú, ni més ben trobat per al cas de que es tracta. En Lerroux s'hi devia fer un tip de riure.

Cada dia fa més tristesa en Corominas. Si els amics que'l rodegen li volguessin bé, li aconsellarien que no fes més d'orador, ni de polític.

I no diem també de diputat, perquè ja no ho tornarà a ésser mai més en sa vida.

Nostres candidats

Cinc homes amb cervell, cor i voluntat, capaços d'implantar la República a Espanya i l'Autonomia a Catalunya.

Reconegut fins pels adversaris és el talent
dels homes de Reivindicació.

Al revés dels altres, que fins pels del mateix
partit és reconeguda la seva insuficiència

REIVINDICACIÓ REPUBLICANA AUTONOMISTA

Per la República y per Catalunya

LA candidatura de Reivindicació Republicana Autonomista, és l'instrument que té Barcelona per a deslliurar-se de les dues forces polítiques que la pertorben: la Lliga i el partit d'en Lerroux.

Ha desaparegut de Barcelona com a factor polític l'«Antiga Esquerra Catalana», que era l'expressió directa de Catalunya, perquè recollia el seu pensament i el seu sentiment: ideals de Llibertat i d'Autonomia, ben forts tots dos, ben clars i que's traduïssin a la pràctica amb procediments enèrgics i seriosos, els directores de l'Esquerra Catalana, no van respondre a la seva significació lliberal. Fins en algun moment heu tingut llamentables i grosses claudicacions, la gent avençada no sabia entendre determinades actituds de regidors o de diputats, que semblava confonien la serietat amb el seu conservadurisme. Com a homes d'esquerra, aquells directores no van tenir un gest, un atreviment, una arrogància, ni van oferir una solució, un projecte, un estudi. Es a dir, els homes representatius d'Esquerra Catalana, en l'exercici de les funcions públiques, en la seva intervenció i actuació en els problemes de Llibertat, se pareixien a aquella gent conservadora i panxuda que a tot hora os diuen: «Jo en soc tant com vostè de republicà...» Ja s'en deien, però no en feien.

Tampoc van respondre al sentit veritat de l'ànima de Catalunya, sinó que el van fer més petit, més pobre, renunciós i antipàtic, traient-li tot lo que era fortalesa i generositat. Van voler reduir-lo a casa, quan devien estendre'l per fora. Van voler donar-li un tó de superioritat que si la té el nostre poble comparat amb els altres pobles d'Espanya, no la tenen ells com a polítics, comparats amb els polítics d'altres bandes. No van estar a l'altura de Catalunya. I ademés els hi faltava la brillant característica de la nostra terra, o sia, activitat, constància. Van ésser ineptes, i mandrosos, pot-ser, sobre tot, mandrosos.

L'última i definitiva equivocació dels definidors de la U. F. N. R., ha sigut la seva aliança amb en Lerroux, pactada i desenrotllada de bon principi en una forma covarda i enganyosa, i mantinguda després amb una tossuderia que dona lloc a suposar com única finalitat la conservació d'unes actes que tampoc saben fer-les profitoses per a la llibertat, ni l'Autonomia.

Avui la U. F. N. R., tan sols és una ficció, no representa cap força, viu per a que alguns homes tinguin la fórmula de poder anar en candidatura per Barcelona sense declarar-se lerrouxistes. Però tot-hom sab que ho deuen al favor del senyor Lerroux. Amb aquestes condicions desapareix per

completar l'antiga força d'Esquerra Catalana, i una gran part de Barcelona, la majoria de Barcelona, queda orfe de representació en les lluites polítiques ciutadanes.

La candidatura de Reivindicació Republicana Autonomista, ve a omplir aquest lloc. El partit radical, ni per la seva història, ni pels seus homes, ni pels seus procediments, pot oferir garanties als ciutadans de criteri despert. La Lliga Regionalista sols pot acollir la masa retrògrada. Fa falta, doncs, un instrument polític que heredi la significació de l'Antiga Esquerra de Catalunya y que dirigit per homes nous no caigui en els errors i les claudicacions que hem senyalat.

I ara fa més falta que mai la reconstitució d'aquesta força, perquè Catalunya travessa un calvari de dolor. Hem sofert moltes vergonyes i ens hem mocegat els llabis, amb un excés de prudència o de covardia, per a no llessar al despreci de l'opinió honrada les immorals conxorxes dels homes de l'Esquerra amb els homes de la dreta, respecte a determinats negocis escandalosos, i dels homes de l'esquerra amb el govern, en un repugnant pacte de defensa d'actes.

Consorti i pacte amb el govern, quina conducta en els grossos problemes plantejats per la guerra europea, i quina intervenció en les vagues, ha sigut i continua éssent un crim de lesa patria i un seguit i barroer escarni dels drets constitucionals...

S'ha de votar la candidatura de Reivindicació Republicana. El prestigi dels noms que la componen són una satisfacció per a la consciència col·lectiva del poble republicà. Però deurien votar-se ademés a ulls clucs, perquè ara, lo principal, lo essencial, lo urgent, lo indispensable és ensorrar aquest sindicat d'interessos que han establert la Lliga i el partit radical, desfer la vergonya de la política barcelonina dels darrers temps, acabar amb el monopoli de dugues fraccions representatives d'interessos personals, manifestar ben clara la protesta del poble. Quan això siga fet hi haurà temps de reorganitzar de un modo serio i profitós als elements d'esquerra; i Catalunya tornarà a redreçar-se, atrevida i menaçadora, enfront dels mals governants d'Espanya.

LLUIS COMPANYYS

La proclamació de la quefatura única d'En Lerroux damunt tot el partit republicà espanyol, feta per En Pere Corominas en el miting del «Teatre Còmic», és la darrera baixesa de Penllustrabotes auster envers el seu nou amo.

Per molt que obligui l'ofertament d'una hipotètica—i tant hipotètica!—acta de diputat, En Corominas ha traspassat els límits que imposen la dignitat personal i política. Un home així ni sisquiera mereix que En Lerroux el faci diputat. Lo que pertoca, és fer-lo lacai del seu servei.

Demà

O pot mai fer-se, en qüestions electorals, un pronòstic amb pretensions d'exacte. Sovint tenen les urnes petites sorpreses, prou grans, no obstant, per a descompondre tots els resultats previstos. Aleshores comença aquella tasca funambulesca i divertida del «Tots guanyant» a lo que passi lo que passi no pensem tampoc dedicar-nos.

Demà a aquesta hora ja el poble haurà donat son vot i tindrem diputats. Aquest serà un fet indestructible. Es un fet, respecte al qual no vui fer cap mena d'auguri.

I encara, diré més. Aquest fet que's produirà demà i que per a mi serà inapel·lable, me sembla una cosa secundària, de segon ordre. Passi lo que passi, siguin diputats els homes que'ls vots vulguin, la meua convicció està arrelada, el meu entusiasme, raonat, la meua professió de fe política, profundament segura.

Perquè al cap i al fi, companys i amics, lo important, lo essencial en afers de política, com en tots aquells en que's debaten raons espirituals i humanes, es haver completat amb son deure.

I nosaltres els candidats, els defensors, els correligionaris, els electors de Reivindicació Republicana Autonomista, com deia molt bé en Layret, l'haurem completat el nostre deure.

I no's redueix aquesta obligació moral nostra, com la dels que integren els partits que combatim, a votar amb disciplina una candidatura. La significació d'aquesta candidatura que demà votarem nosaltres, es prou clara i expressiva per a assenyalar-nos una obligació més alta.

Contra la falsa condició dels que's deien apòstols republicans, desatenent tota la vitalitat dels problemes socials; contra la falsa posició, còmodament etiquetada d'autonomista per a millor disfreçar les concomitancies utilitaries i oportunistes amb el Poder Central; contra els que afalagant al poble el feien son escambell; contra els que cantant a Catalunya la feien son instrument; contra tota la vella carcassa de la vella política; enfront de les runes del temple profanat pels falsos sacerdots, hem aixecat el ver símbol, la vera doctrina, l'afirmació de la veritable Catalunya autonomista, internacional i republicana.

I això sigui quin sigui el resultat de les eleccions de demà (d'això no vui parlar-ne ara) no serà destruït. Restarà col·locada la primera pedra del temple nou on han d'oficiar aquells sacerdots de la vera doctrina amb les mans netes de tota corrupció. La llevar ha sigut sembrada. I aquesta primera pedra i aquesta llevar en que tots els barcelonins republicans conscients hi haurem posat les mans, són la nostra victòria, són la significació altíssima i enlairada que hem aportat, per primera vegada amb una fonda aspiració d'universalitat els que defensem la Reivindicació. Aquest era nostre deure i completat resta.

Un gran partit d'intel·ligència, de catalana honradesa fa per primera volta s'aparició en els afers palpitants i vius de Catalunya.

La forsa amb que arriba, demà la diràn les urnes.

Però damunt del resultat de demà, sobre el camp de la lluita propera, el cel blau i puríssim es ja auguri i promesa de les abundants cullites futures.—MARCEL.

Persones que poden saber-ho, asseguruen que el el senyor Millán no es diu veraderament Millán. En aquest nom hi ha una errada a l'impremta.

El tal senyor es diu no Millán, sinó Millón.

GUANYAREM

Si hem de confesar la veritat no teniem, al començar la campanya electoral, gaires esperances de veurer vencedora la nostra candidatura. Crèiem en una honrosa suma de vots, però no teniem fe en el triomf.

La simpatia amb que foren rebuts pel poble els noms prestigiosos dels nostres candidats; la forma barroera i gens democràtica en que la combaten els adversaris; les etzegallades de la pinxeria emilianista i la insignificancia de la candidatura lliguera, han anat donant relleu a la nostra candidatura i avui ja creiem en la victòria amb tota la força de les nostres conviccions.

Per una pila de mitings, aquest Bloc de Reivindicació Republicana s'ha fet simpàtic a la majoria dels ciutadans, i ha entusiasmat especialment a les persones que no tenen les idees llogades ni perteneixen a cap remat. En la confecció de la candidatura no hi ha intervingut la intriga; en els treballs de propaganda ningú hi veurà la més petita sombra de desllealtat; els que la defensen ho fan amb serenitat perquè són convençuts i no fanàtics.

La nostra candidatura té un caient de serietat, d'honradesa, de veritable oposició al règim, i de bona fe, que la fa atraient i desperta les ganes de que guanyi. Els que cridaràn les altres candidatures passaràn de llarc davant dels col·legis; els que callaràn la nostra candidatura la votaran amb la gravetat i la fe del que compleix un deure sagrat.

Les altres candidatures són filles de les habilitats polítiques, de les combinacions electorals, de les conveniencies de banderia, de la murresca de casino, de l'interès particular; responen a totes les repugnants martingales de la vella política.

La nostra és nascuda d'un sà desig de renovellació, d'un desinteressat entusiasme, d'una plètorà d'ideal.

La opinió ho ha comprès així i donarà la victòria a la nostra candidatura.

JEPH DE JESPU.

Els lerrouxistes han fet fer uns prospectes de la seva candidatura, on se pot veure el nom dels cinc candidats, entre ells En Corominas, posat al mig de dugues franges de la banderri raju-gualda.

El nom de l'ex-leader de l'ex-nacionalisme fa allí un pam de goig. Ja estem veient que d'un moment a l'altre, el jefe Lerroux l'obligarà a posar-se en el seu bolet de pallasso la cinta famosa que en el jipi duia abans En Lerroux.

LES KÀBILES

Amb motiu dels mitings electorals de la Reivindicació Republicana Autonomista, han tornat a entrar en funcions les famoses kàbiles lerrouxianes, les quals han corregut la pólvora, com de costum.

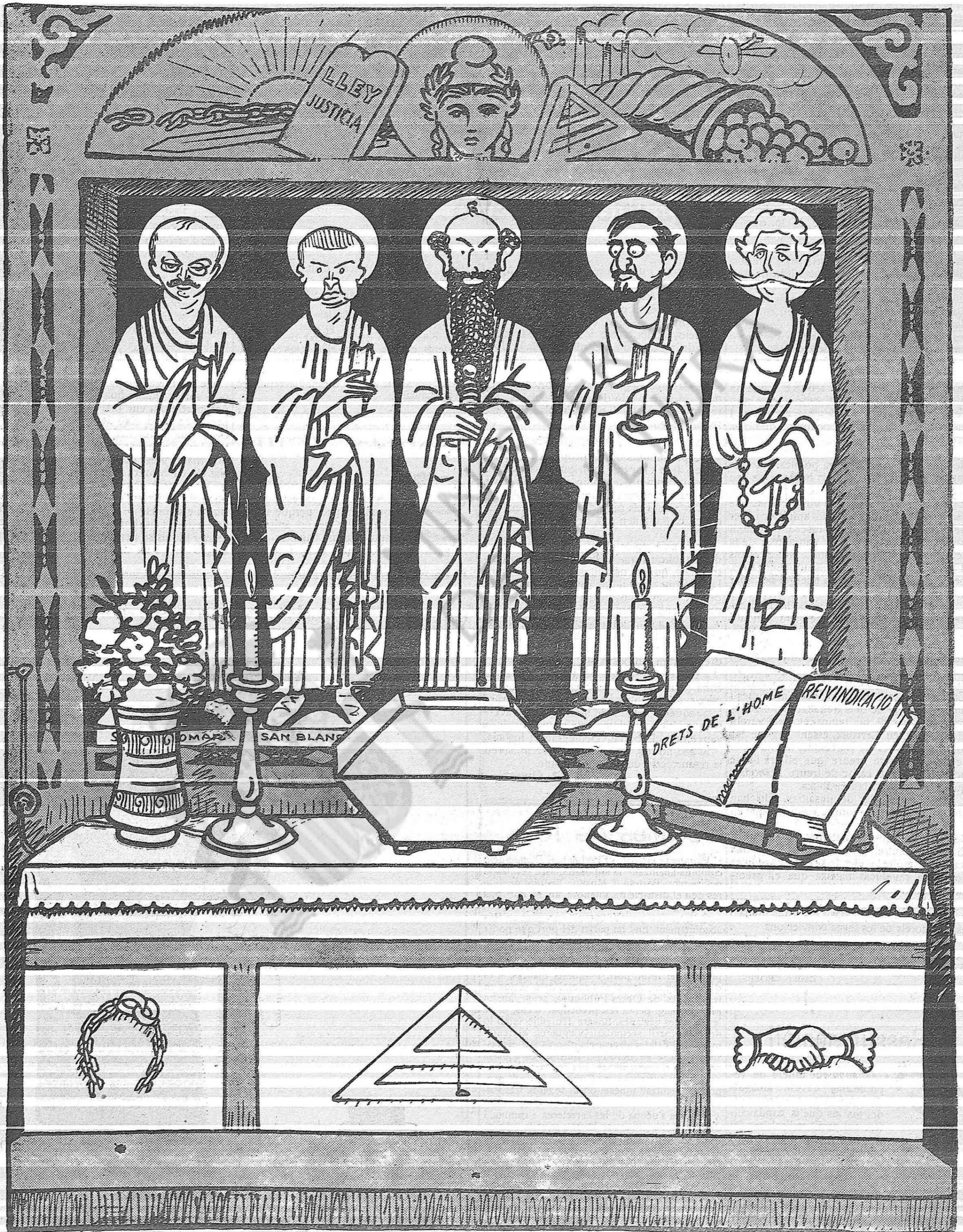
I bé: l'al·liat dels kabilenys, En Pere l'Auster, no ha tingut ni una paraula per a condemnar els actes vergonyosos. El seu diari ni tant sols n'ha parlat. Al contrari, el propi Corominas i el seu paper, han atiat als pertorbadors i han arribat a amenaçar als nostres homes amb vessament de sang. I qui pateixi, que pateixi, va dir En Corominas.

Se coneix que la conversió al lerrouxisme del Peret ha estat tan fonda i completa, que fins se li ha encomanat l'afició als procediments de l'atentat d'Hostafrancs.

Davant d'això, voldriem indignar-nos. Però el fàstic no ens ho permet.

El republicà que aquesta vegada's quedi a casa, no serà un pessimista; serà un traïdor a la causa republicana. Contra els falsos republicans, tots els bons republicans s'han de llençar al carrer

L'altar major del temple electoral

...Els únics sants de la nostra devoció

ELS LLOPS

Són els llops de la política.

Han fugit de la montanya, de la inercia i han tornat a la ciutat. Han tornat disposats a fer mal, a destruir-ho tot. Els uns silenciosament, lentament, com les serps; amb el cap baix, com els esclaus. Els altres bramulant horriblement, amb la mirada torva i cometent totes les baixeses per a obtenir, a tots els preus, lo que desitgen.

Són llops. Quan ja han destroçat al poble, s'abraonen els uns als altres. Més sols s'arrenquen la pell i ensenyen el seu cos podrit. I es veu que la seva sang és dolenta i que són corcats els seus ossos.

¿Els coneixeu els llops regionalistes i els lerrouxistes? Són capaços de cometre totes les immoralitats, de passar per totes les traïcions, per a poguer predominar dins de Catalunya. Contesteu: Què és lo que la Lliga no és capaç de fer per a que surtin diputats els candidats que ella presenta? Què és lo que en Lerroux no faria per a que sortissin els seus? Es massa bruta l'història llur. Està plagada de porqueries i de baixeses. Els homes honrats no poden seguir-los pas. Sols poden anar amb ells els que de la política n'han fet una plataforma per a viurer, o les que, pobres imbècils, creuen cegament amb les seves paraules i les seves idees.

En Cambó i en Lerroux són dos farsants que juguen amb l'ànima del poble, d'aquest poble inconscient que'ls segueix i que un dia o altre els esclafarà. Els capdills es converteixen en dictadors, després en tirans. I els tirans cauen destruïts pel poble que'ls va crear.

En Cambó i en Lerroux representen la decadència dintre la nostra política. Han remogut el fem dels cors dels homes i els han fet pudir. Han creat interessos i així han lligat les consciències. Han volgut aixecar-se sempre, imposant les seves ambicions i les dels seus partidaris. Van ésser un moment joves, més ja han envellit. Van abusar de la seva joventut i s'han trobat inútils abans d'hora. Són vells que sols mouen raons, però que tenen molt poca energia per a fer un esforç.

An aquests dos homes, si bé no'ls hi podem negar talent, els hi neguem bondat i honradesa, que és lo més gran que pot tenir un home que guia un poble. Aquests dos homes hipòcrites, que com Jano tenen dues cares, fins ara ens han enganyat. Va haver-hi un temps que vàrem creure que en Cambó, malgrat defensar idees arcaïques i fins nocives al bé dels treballadors, era sincer. Va haver-hi un temps en que vàrem creure que en Lerroux, éssent cap de les forces avançades de Barcelona, hauria fet la revolució; vàrem creure que ell era l'únic home a Espanya, capaç de treure la monarquia i d'implantar la República.

Els s'han burlat de nosaltres. Ells han abusat de la fe dels homes. Hem vist que en Cambó era un diplomàtic del estómac, que l'únic poble que ha defensat, és el que té dintre del ventre. Hem vist que en Lerroux ha dirigit moltes voltes la seva força política contra la revolució mateixa que ell predicava, fent traïció al proletariat i apojant així a la monarquia; hem vist que les idees que professa, sempre han sigut els fruits del seu estat, i no els de les seves conviccions.

I nosaltres hem d'odiar-los, an aquests homes. Hem d'odiar-los tot llençant damunt d'ells el més punyent dels dictaris.

EMILI EROLES

Ressurrecció!!

A set anys que milers de republicans, estem amagats dins de la closca, avergonyits del mal us que'ls capdavanters del partit radical han fet de la força que'ls donava l'investidura dels càrrecs populars.

El municipi es convertí en un arsenal de negocis dubtosos i en banc vitalici amb pòlives lliurades pels parents dels regidors, pels marits tolerants de les seves amigues i pels cridaners de *Las Fraternidades*.

Una colla d'immigrants que arribaren descalços i famolencs de llurs terres s'obriren pas victorejant la revolució, s'adineraren,

CANDIDATURA DE REIVINDICACIÓ REPUBLICANA AUTONOMISTA

Angel Samblancat Salanova
Gabriel Alomar Villalonga
Jaume Brossa Roger
Francisco Layret Foix
Jaume Queraltó Ros

s'afiançaren, i un cop la revolució va improvisar-se, s'amagaren com gallines.

Avui de revolució ja no s'en parla; els que varen fer el paquet ja no en són de revolucionaris; els que varen aconseguir un empleu, tampoc. No fós cas que'l president de la Comissió se n'adonés i els hi dongués la llaua. Avui els lligaires, presideixen totes les comissions.

Es varen aconseguir grans victòries, proclamant la redempció del poble i sols es van redimir el mestre i els apòstols. El poble restà irredent.

***

Els preliminars de les properes eleccions, donen lloc a esperar un triomf assenyalat a la candidatura de Reivindicació Republicana. Els locals on donen els mítings, s'omplen de gom a gom i els periòdics que lluiten per nostra causa, tenen una circulació extraordinària.

Però això no és el tot. Som molts milers de republicans que'ns hem arreconat a nostres llars, que no'ns alimentem de discursos i de soflames, que no'ns havem de convèncer perquè estem convençuts de tota la vida, i per lo tant, no fem acte de presència en els vostres. Això sí, tenim la candidatura preparada i el diumenge, de bon matí perquè cap lligaire ni cap lerrouxero ens suplanti el dret, anirem a dipositar-la.

I estarem al aguait per veure si feu bona feina, que n'estem assedegats de poguer parlar de República i no ens tirin per la cara tota aquella lletania de noms que fan avergonyir i n'estem afamats de poguer fruir la veu entera Llibertat, Democràcia i Justícia.

Si així ho feu, sereu la ressurrecció; sereu la ressurrecció del republicanisme.

A. GINESTÀ

Notes de fóra

Vilanova i Geltrú.—El setmanari *Democràcia* continua analitzant la suposada tasca realitzada pel senyor Bertrán i Musitu, deduint-ne que res deu el districte de Vilanova an el que fins ara ha sigut diputat.

Què ha fet per Vilanova?—pregunta.—Res absolutament. Ens ha parlat del port que podia ésser el ressorgiment de la nostra vila, cada vegada que han vingut eleccions. Feu gastar an el Ajuntament un pilot de pessetes per a pagar els plànols del futur port, i aquests plànols, si és que existeixen, dormen el somni dels justos en les oficines de Obres Públiques, sense que en Musitu s'hagi per a res preocupat d'ells, ni de les pessetes gastades. Encara feu pitjor amb lo del ferro-carril secundari; vingueren els enginyers de l'Estat a aixecar els plànols per centèsima volta, i en Bertrán i Musitu, en aquesta ocasió no s'accontentà en no fer res, sinó que negà el seu concurs a una Companyia que's proposava realitzar aquesta obra de tanta trascendencia.

Després s'ocupa de les carreteres i camins, i de quant ideà el senyor Musitu aquella mancomunitat de Municipis, i diu:

En Musitu s'empescà aquesta martingala creient-se que els republicans s'hi oposarien, però aquests el posaren en ridícol... i ja no n'ha tornat a parlar més. Mentres tant, els d'Olesa de Bonesvalls encara esperen el ramal de carretera, els d'Olivella continuen incomunicats amb el Penadés y Torrelles, per a més vergonya contempla la construcció d'una carretera per a ús exclusiu d'uns particulars, mentres ells continuen tan aïllats com abans.

També tracta *Democràcia* del Quartel de Ca-

valleria, del Registre Fiscal, d'altres assumptes que afecten a Vilanova, en els quals, el senyor Bertrán ha sofert els mateixos descuits que sofrí amb el sulfat de coure.

Ara corre per aquell districte un senyor facturat del Govern Civil que promet encara més coses de les que en Bertrán deixà de complir. Carreteres, camins, ponts, rius, cases consistòrials, etc., etc.

Menos mal que a Vilanova no són pas tontos i sabrán donar els vots an el candidat republicà senyor Pinilla.

Sonata XCIII

SORT que demà s'acaba i després d'haver guanyat podrem dormir en pau, perquè si això durava, no sé on aniríem a parar. Un dia t'agafen, a l'altre garrotades, l'endemà trets, i tot això

amanit amb lladrucs dels goços lerrouxistes, injúries de pescatera i xiscles de les últimes partidaries del poble que encara resten.

En fi, s'ha de patir i el patir, quan se fa amb l'esperança de treure'n algun profit no material sinó per la regeneració de la patria, és cosa que dona gust. Ja veurem demà al vespre, quan sapiguem que els nostres Alomar, Queraltó, Samblancat, Brossa i Layret ja són diputats, veureu quina alegria.

Sobre tot el poguer-te passejar Rambla amunt i Rambla avall de bracet amb en Samblancat, i poguer-te fer visitar pel doctor Queraltó sense necessitat d'anar a Sitges és cosa que encanta.

No sóc dolent, però una de les coses que em diverteixen més és pensar que de la candidatura lerrouxista sortís només que en Millán. I quina rabia tindrien els altres, especialment l'Emiliano. En Corominas no, perquè, pobret, em sembla que ja està convençut de que no hi ha res a esperar.

En Lerroux i en Giner, més que de les actes de Barcelona, es fien de les de Posadas i Vélez-Málaga i encara que diu que ho tenen molt malament per aquelles terres de Andalusia, pitjor ho tenen aquí.

I la veritat és que seria just que sortís el senyor Millán. Perque a més de que com a talent ne té tant com en Corominas i de barra tanta com en Lerroux i l'Emiliano, ell és qui paga i el conde que paga es el verdadero conde.

De la «Lliga» no sé qui m'estimaria més que sortís; quasi, quasi diria que en Rusiñol, però no li vui mal i temo que si s'ho prenía en serio, això de la diputació, podria ésser que li fés mal a la salut. En Ferrer i Vidal no, i el marquès de Camps tampoc. Són massa vius. Lo millor seria que l'agraïat fós en Morera i Galicia. De bé no en faria cap, però de mal em sembla que tampoc gaire; en comptes de fer discursos, recitaria els sonets de Shakespeare en plè saló de sessions i els diputats romanonistes, mauristes i idonis se pensarien que s'ha tornat boig o que és un canari flauta.

L'home del "trancasso" cró ric

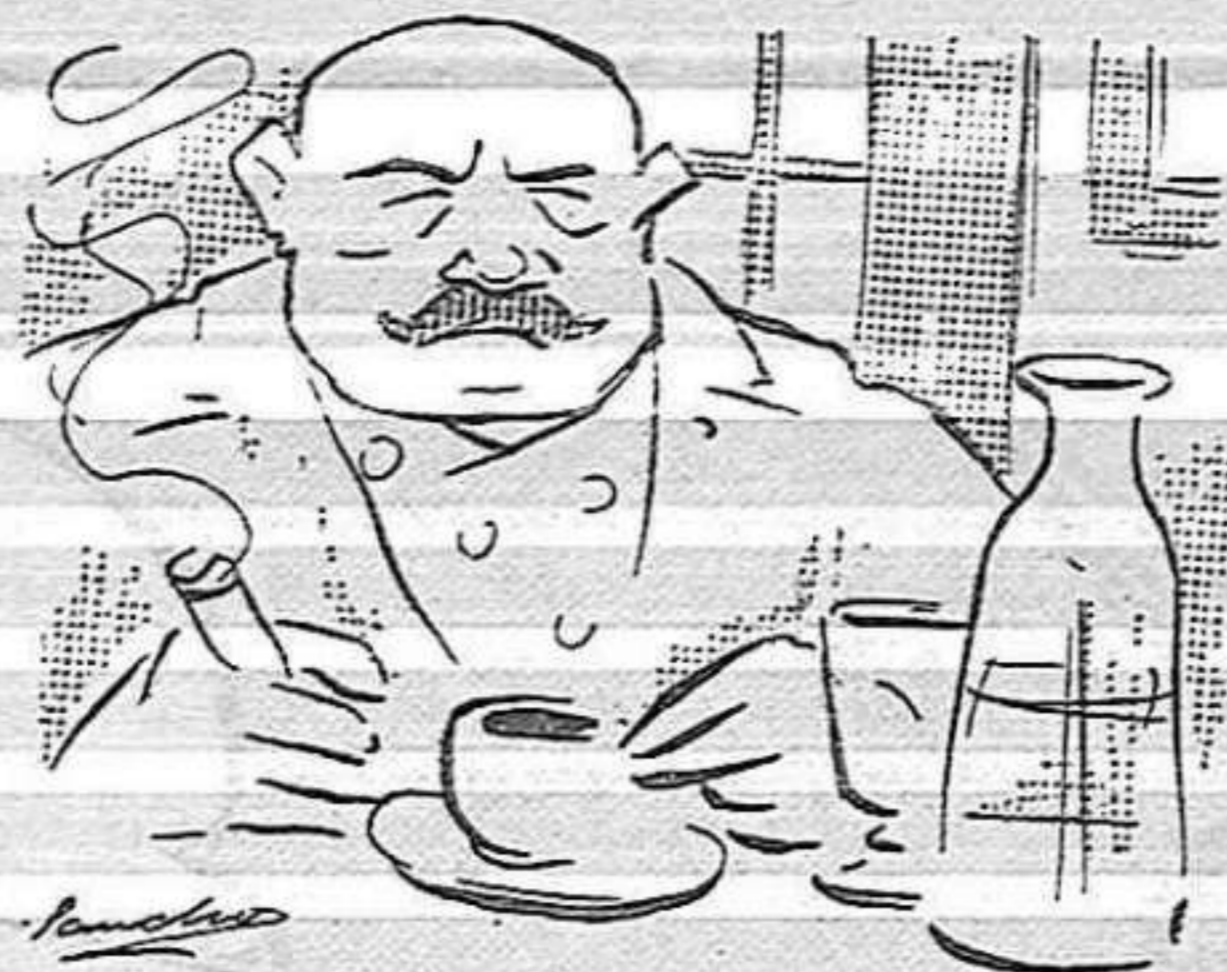

—Estic ben llest!... D'aquesta sí que no me'n aixeco!

Perquè votaran als candidats de Reivindicació

—Jo perquè, poeta per poeta, me quedo amb l'Alomar i no amb en Morera i Galícia.

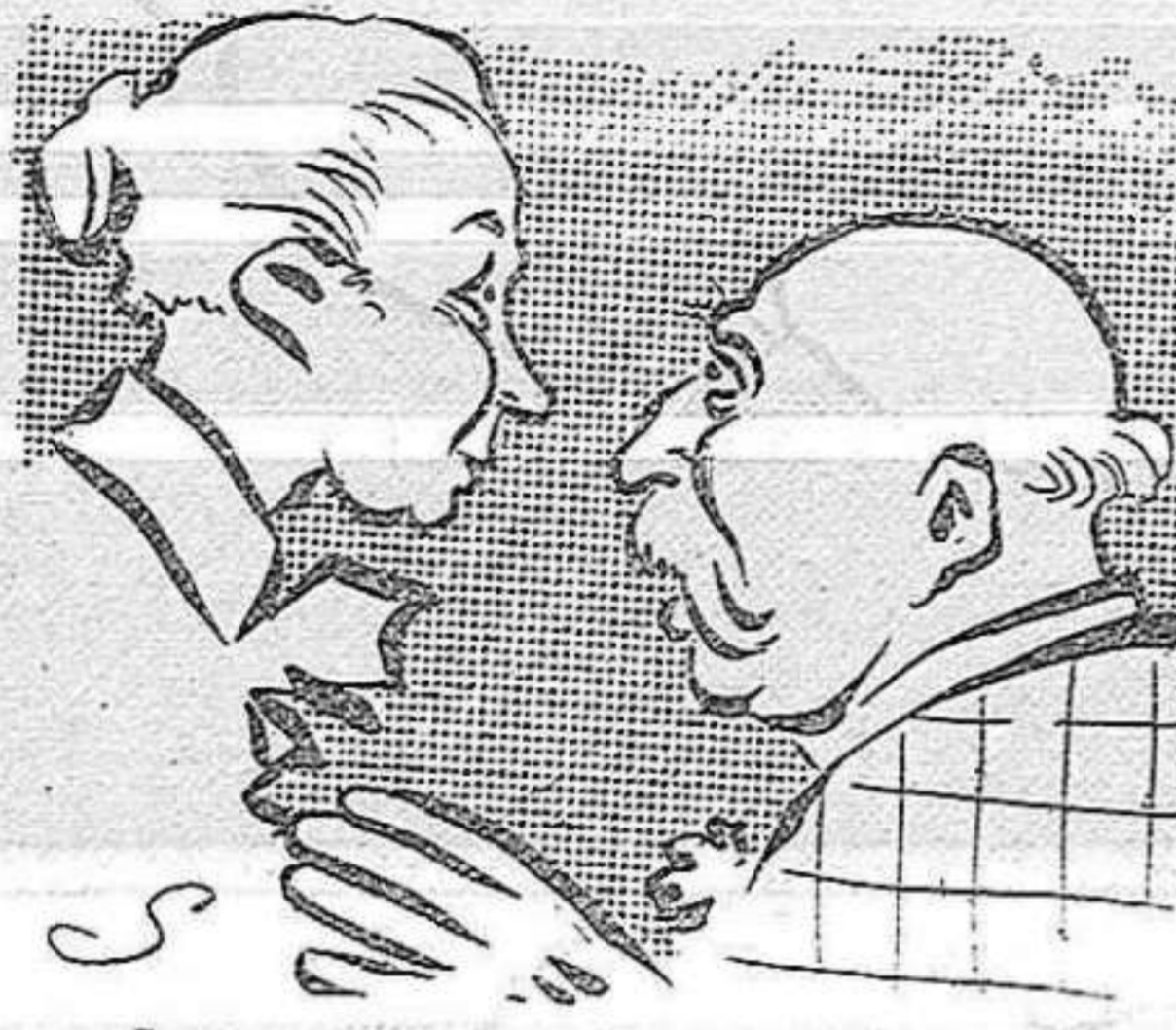
—Jo perquè són els més forts i els més amics de la França.

—Jo perquè no prometen cap gall i així, si no'l donen, no m'enganyaran.

—Jo perquè m'agradarà veure ballar-se en Layret amb en Romanones.

—Jo perquè en recorden els valents de l'any 70.

—Jo perquè els crec savis i bons.

—Jo per no sentir parlar més d'en Lerroux.

—I tu perquè?
—Jo perquè encara gemo d'un compte que'm deu en Pere.

Pel qui no podem passar és per l'Albafull. En Cambó també hi està indignat. Mirin que l'ocurrència d'explicar la seva història política en un míting de propaganda i dir que ell era maurí i anti-solidari i caciquista i demanin, però que no se n'arrepenteix i que'l facin diputat... vaja, home, vaja. Bevem a la salut dels nostres i pel llur triomf? Bevem!

MORITZ XVIII

L'ESCOMBRA

El vot que la llei et dona, no és, elector, com t'han dit, una arma de circumstàncies ni un instrument de partit. No!... El vot no és més que una amb ajuda de la qual [escombra, pots, si tu sabs manejar-la, fer neteja general. Elector de Catalunya, ara ha arribat l'ocasió: agafa l'escombra i mou-la amb viril resolució.

A aquest polític bromista que tant temps se l'ha rifat, amagat sota la capa de la santa austeritat, i que, per seguir la *juerga*, torna avui son nom a unir al d'aquells mateixos homes que tant bescantava ahir, cuita a donar-li la paga que mereix sa defeció; escombra'l, elector digne, escombra'l sens compassió.

A aquest cavaller veleta que no és lliberal ni és res, i que sols perquè té quartos creu que tot li està permès, fins regalà uns quants mils duros a un mercadè espavilat que li ha promès obtenir-li una acta de diputat, no permetis que s'adorni amb ta representació; escombra'l, elector digne, escombra'l sens compassió.

A aquest patrici de pega, empeltat de Maquiavel, que pensa amb les zones franques i somnia amb l'aranzel, i únicament es recorda del nostre sant ideal en els moments neguitosos de la lluita electoral, cura-li d'una vegada la seva desaparició; escombra'l, elector digne, escombra'l sens compassió.

A aquest divertit *caudillo* que amb tant rara habilitat ha passat de *humilde paria* a burgès acaudalat, i té *chalet*, i automòbil, i abric de pells a l'hivern, i viatja com un príncep, i es tuteja amb el Govern, diga-li que ha arribat l'hora de la seva expiació; escombra'l, elector digne, escombra'l sens compassió.

Sí!... Tens l'eina, i tonto fóres si no la fessis servir: a tots els farsants que posen obstacles en ton camí; als que exploten ta ignocència, pintant-te lo negre, blanc; als que amb la seva retòrica et xuclen diners i sang, elector de Catalunya —¡aprofita l'ocasió!— escombra'ls d'una vegada, escombra'ls sens compassió.

C. GUMÀ

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 31 DE MARÇ AL 6 D'ABRIL DE 1916

Per terra

La batalla de Verdun ha tornat a fer-se furiosa. Els alemanys, tement que el fracàs de la seva ofensiva produïx una greu impressió dins i fora l'Imperi, s'entocudeixen en pendre Verdun. En ses noves tentatives han sofert perdes tremendes, sense haver aconseguit cap avantatge. Un petit avenç que a principis de setmana havien lograt entre Duaumont i Vaux, ha estat anul·lat pels vigorosos contraatacs francesos. Al front rus, el desgel té quasi parades les operacions.

Al front italià, lluites parcials, algunes molt encarniades, sobre tot a Bosnia i a l'Isonzo, que han acabat favorablement per als soldats de Cadorna.

Al Caucàs, l'avenç rus prossegueix en tots els sectors. En els darrers dies, els moscovites se han apoderat de mitja dotzena de poblacions importants i han fet uns 1,500 presoners.

Per mar

Al mar Negre, un submarí alemany ha torpedejat al vaixell-hospital *Portugal*, que estava al servei dels russos, ofegant-se una part dels ferits i del personal sanitari que anava a bord. Un nou crim germànic!

S'ha notificat oficialment que el dia 5, una esquadreta anglo-francesa destruí un submarí alemany, fent presonera la tripulació. Augmenta l'activitat dels submarins alemanys en el mar del Nord.

Per l'aire

Hi ha hagut quatre raids nocturns de *Zeppelins* sobre l'Anglaterra, amb nombroses víctimes. Un dels aerostats, el *Z. 15*, averiat pel foc britànic, va caure a la mar, en l'estuari del Tàmesis. Divuit tripulants van ésser fets presoners, entre ells el comandant.

Un altre *Zeppelin* tirà bombes damunt Dunkerque. En resposta, una esquadra de 31 avions francesos i belgues ha bombejat els acantonaments enemics, causant grans danys.

Un atac de hidroplans austríacs contra Ancona ha fracassat. En general, l'activitat aèria ha estat molt grossa.

EN Lerroux s'ho va veure tan perdut (ja hi ha de què) que ha tingut por. Contra la mà que apretarà, ha volgut apretar ell.

I va tenir un cop teatral. Retirà sa candidatura per Posadas. Recordem allò de «Puesto que doña Leonor no me quiere».

Si ja sab tothom que per allí també ho tenia perdut! Diu que ha fet això per a *triomfar o sucumbir* aquí.

No's desespere. Que ja sucumbirà, home, ja sucumbirà!

Com a *reclame* electorera volien convèncer an en Millán que declarés que faria baixar els carbons. De la baixa dels carbons, vindria la baixa del gas...

Però en Millán com creu que de totes maneres vindrà la baixa dels vots... no s'ha deixat convèncer. Si perd, que perdrà, ja té pensada la seva baixa... la seva baixa del partit radical.

L'antisolidari senyor Albafull, tarragoní, que aquí ningú coneix i que a Tarragona el coneixen massa, se les promet molt felices.

Pobre home! No veu que encara que guanyés no podria fer res? Per això l'ha presentat la Lliga! No fassi tonteries, home. El seu paper és com el d'aquell actor que en el *Tenorio* feia un dels *malditos*!

Continúa administrant-se a la quitxalla de totes les parroquies de Barcelona el sagrament de la confirmació.

Diuenge a la tarde la rebràn els nois de la Lliga i eis de la Conjunció lerrouxista-corominista.

I no precisament de mans del bisbe.

En Pere Corominas ha anat a Figueres per a recomanar la candidatura d'en Salvatella. Quimet, ¿que vols perdre? No faci's bromes!

Llegeixo:

«El pare Gatell, de la parroquia de Santa Agna, donarà avui una conferencia sobres *El matrimoni en l'història*».

Jesús!
¿Vols-t'hi jugar que parlarà de l'unio d'en Corominas i en Lerroux?...

Se diu que un tal Romaguera, avui difunt, ha deixat una immensa fortuna que s'hauràn de repartir els bisbes de Madrid, Buenos-Aires i Barcelona.

Si en Pere Corominas del Punyalel perd les eleccions, que és lo més probable, ja sé quin partit pendrà. Es farà bisbe.

A la Casa del Poble de Madrid tingué lloc, dijous, una gran reunió de *cegos*. Suposem que tots els lerrouxistes d'aquí hi devien enviar la seva adhesió. I els coroministes també.

Doscentes mil cartes porta rebudes el rei de Espanya, de súbdits bel·ligerants sol·licitant diferents gracies amb motiu de la guerra.

I amb tantes cartes ¿encara no se'n ha rebut una que dongui motiu a trencar la neutralitat? No pot ésser!... Aquí hi vindrien bé aquells versos, arreglats:

Papeles son papeles,
cartas son cartas,
neutralidades de hombres
todas son vanas.

Piensa el ladrón...

Un lerrouxista dels conspicuus va dir en plé míting del dimecres que «els que defensem la candidatura de Reivindicació cobrem quartos de la Lliga».

Com que, als seus mítings, els nostres no hi van, ni ganes, és clar, la infàmia resultà *incontestable*.

Amb tipus imbècils d'aqueix calibre lo millor és prendre's-ho a broma. Sí, senyor Iglesias, la Lliga ens dona quartos. Al revés de vostè, que... ja fa temps que'ns els ha acabat!

S'ha perdut una bona cantitat de dignitat política.

El que la trobi, és inútil que's dirigeixi a la Lliga com se li acudirà de moment.

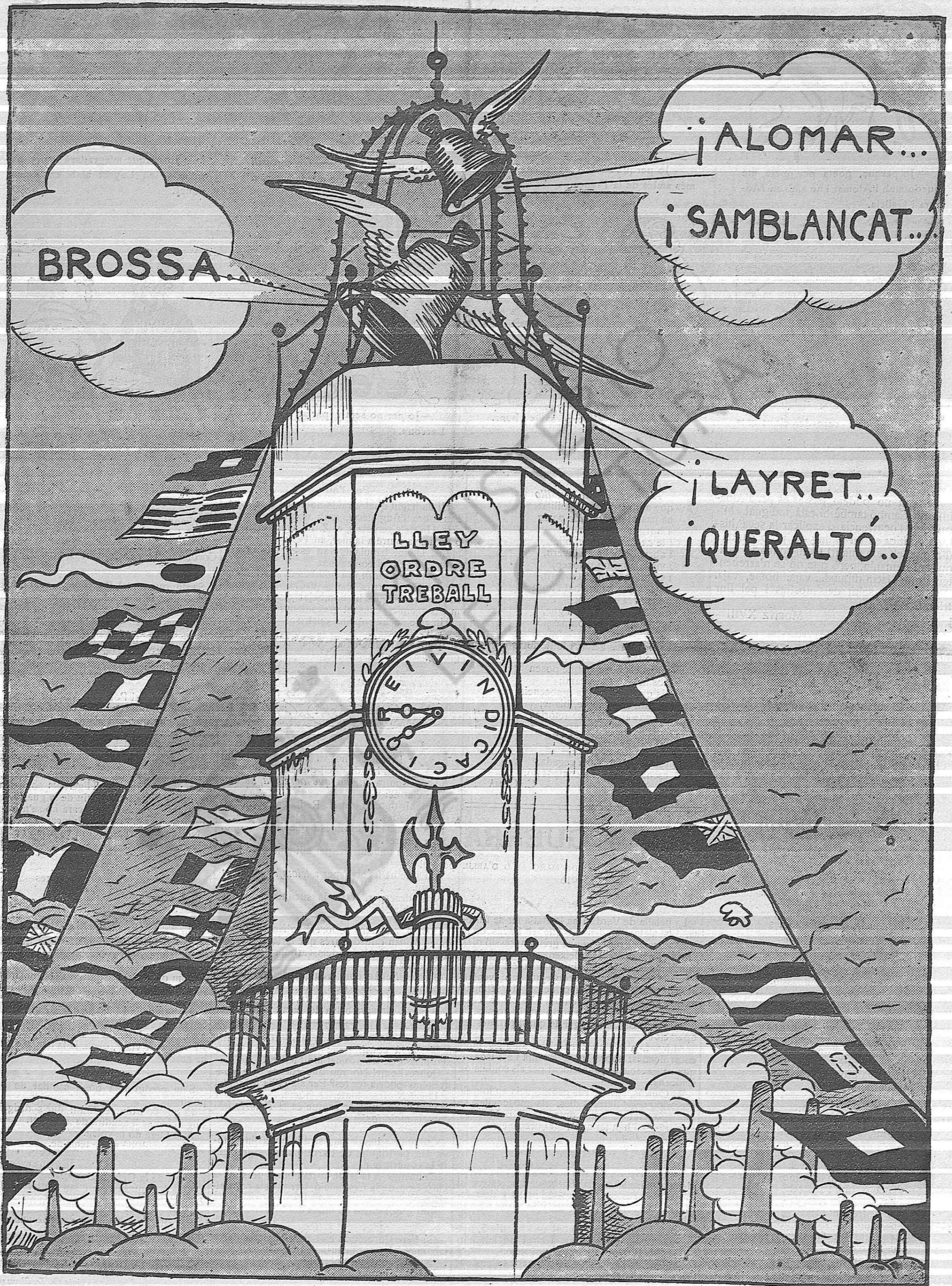
A la Lliga no la volen Viuen molt bé sense tenir-ne.

¿I els de la Defensa Social?

Que fan aquesta gent tan pintoresca? ¿Com és que no han volgut divertir-nos una mica aquesta vegada?

Se veu que ells no van més que per a regidors. Es més remuneratiu?

El nostre toc de sometent

Per la veritable democracia, per la República, per Catalunya, a votar tot-hom!